

стиховете на Александровски и Кузнецовъ има сантиментално-романтично отношение къмъ жената, което е преодолено вече отъ съветската общественостъ. Болшевишки отношения къмъ жената сж дадени въ стиховете на Безименски и Хидашъ, особено на последния. Стихотът на Хидаша сж истинска съветска любовна лирика.

*

Предлаганото стихосборниче има, между другото, и полемиченъ характеръ. То е отговоръ — макаръ и съвсемъ недостатъченъ — на появилитъ се напоследъкъ мнения въ нѣкои литературни издания, че лириката въ „цѣлия свѣтъ“ преживѣва криза. Че лириката на известни обществени слоеве преживѣва криза, която вече едва ли ще преодолѣе, съ това сме съгласни. Но да се обобщава тази мисль, като се идентифицира лириката на всички обществени слоеве и главно, като се приравнява умиращата лирика съ съветската — това издава или безчестно, реакционно отношение къмъ литературнитѣ факти, или закоравѣло невежество. Старата лирика, лириката на известни обществени слоеве, загива, защото се разлага и загива стария битъ, старата култура, защото отживѣватъ времето си носителитѣ имъ. Тъкмо обратното е съ културата и по-специално съ лириката на новото време, на новия битъ — съветската лирика.

Вѣрно е едно: че тази лирика е още въ пеленитѣ си, че тя не е достигнала още майсторството на старата лирика, но вѣрно е сжщо така, че днесъ старата лирика остана само съ майсторството си, безъ дълбоко съдържание, че тя изчерпа всичкитѣ си възможности за развитие. А новата, съветската лирика сега почва да се развива.

ХР. Р.